

Sygn. akt I C 461/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2021 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Gajewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 września 2021 r. w P.

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 4 407,53 zł (cztery tysiące czterysta siedem złotych 53/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 492,00 zł od dnia 18.08.2020r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 3 915,53 zł od dnia 04.07.2020r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 2 239,86 zł (dwa tysiące dwieście trzydzieści dziewięć złotych 86/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za czas po upływie tygodnia od doręczenia wyroku do dnia zapłaty.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 460,57 zł (czterysta sześćdziesiąt złotych 57/100) tytułem części niepokrytych wydatków na opinie biegłego.

V. Nakazuje zwrócić powodowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 276,31 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych 31/100) tytułem części niewykorzystanej zaliczki zapisanej pod pozycją 50002969603.

Sygn. akt I C 461/20

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wytoczyła powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 492 złotych, co do której roszczenie stało się wymagalne dnia 18 sierpnia 2020 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 5 081,97 złotych, co do której roszczenie stało się wymagalne dnia 4 lipca 2020 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 4 lipca 2020 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 25 czerwca 2020 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód V. nr rej. (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową pozwanej, stąd właściciel pojazdu dokonał zgłoszenia szkody bezpośrednio u niej. W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwana uznała swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę oraz wypłaciła 3 393,71 złotych.

W wyniku umowy cesji powódka nabyła wierzytelność przysługującą zbywcy wobec strony pozwanej w związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną. Pozwana została poinformowana o dokonanych cesjach wierzytelności i nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń w tym zakresie.

W ocenie powódki wysokość szkody została zaniżona przez pozwaną. Powódka celem wyliczenia prawidłowej wysokości kosztów naprawy zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji zewnętrznemu podmiotowi, w związku z czym poniosła koszt w wysokości 492 złote.

Za datę wymagalności roszczenia co do kwoty 492 złotych uznany został dzień po upływie terminu 14 dni od dnia wezwania pozwanego do zapłaty tej kwoty. Za datę wymagalności roszczenia co do kwoty odszkodowania został uznany dzień następujący po wydaniu decyzji pozwanego, w którym to dniu pozwany dysponował już wszelkimi informacjami niezbędnymi do zajęcia merytorycznego stanowiska w sprawie.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka Akcyjna wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana potwierdziła, że przyjęła odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez D. W. (1) wskutek uszkodzenia jego pojazdu marki V. nr rej. (...) w dniu 25 czerwca 2020 roku. Pozwana ustaliła wysokość odszkodowania na pokrycie kosztów naprawy jego auta na kwotę 13 393,71 złotych. Odszkodowanie na naprawę auta obliczone zostało wedle kalkulacji sporządzonej przez pozwaną.

Pozwana wskazała, że poinformowała poszkodowanego o możliwości naprawy jego auta w jednym z warsztatów zrzeszonych w sieci naprawczej (...) S.A. z rozliczeniem jej kosztów w formie bezgotówkowej i z udzieleniem gwarancji jakości wykonanej naprawy. Informowano go również, iż jeśli nie zdecyduje się na naprawę w jednym z warsztatów (...) S.A., a kosztorys naprawy w warsztacie do którego się uda będzie opiewał na wyższą kwotę niż ustalona w (...) S.A. to nadal będzie mógł skorzystać z oferty pozwanego, a koszty transportu do wskazanego warsztatu pokryje (...) S.A. Zastrzeżono też, że w przypadku podjęcia naprawy w warsztacie innym niż wskazany przez pozwaną wysokość kosztów naprawy będzie zaakceptowana tylko do kwoty kosztów naprawy w warsztacie (...) S.A.

W ocenie pozwanej bezzasadne jest także żądanie zapłaty tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu poszkodowanych. Wydatek ten nie ma związku ze szkodą i nie służy jej naprawieniu. Zdaniem pozwanej jest to jeden z kosztów działalności gospodarczej prowadzonej przez powódkę. Kosztorys ten oprócz zawyżenia czynników cenotwórczych zawiera także błędy merytoryczne wskutek objęcia kosztami naprawy elementów, które w zdarzeniu z dnia 25 czerwca 2020 roku nie zostały uszkodzone.

Z ostrożności procesowej pozwana wskazała, że całkowicie bezzasadne jest żądanie zapłaty odsetek od daty wskazanej w pozwie. O pretensjach powódki pozwana powzięła wiadomość dopiero na skutek doręczenia wezwania z 3 sierpnia 2020 roku. W tej sytuacji najwcześniejszy termin wymagalności przypadałaby na 18 sierpnia 2020 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 czerwca 2020 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód nr rej. (...).

Sprawca szkody objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne)

W dniu 26 czerwca 2020 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. została zawiadomiona o szkodzie powstałej w pojeździe marki V. (...), numer rejestracyjny (...) na skutek zdarzenia z dnia 25 czerwca 2020 roku.

Ubezpieczyciel wszczął postępowanie likwidacyjne szkody, uznał swoją odpowiedzialność i decyzją z dnia 1 lipca 2020 roku przyznał i wypłacił D. W. (1) odszkodowanie w kwocie 3 393,71 złotych.

(dowód: znajdujące się w aktach szkody utrwalonych na płycie CD k. 40: druk zgłoszenia szkody w pojeździe, dokumentacja fotograficzna uszkodzonego pojazdu, dokument z oględzin – szczegóły ustalenia wysokości szkody, propozycja odszkodowania; polecenie wypłaty odszkodowania; decyzja z 3 lipca 2020r. k.15)

W dniu 24 lipca 2020 roku D. W. (1) i L. W. zbyli swoją wierzytelność przysługującą w stosunku do (...) S.A. oraz sprawcy zdarzenia, wynikającą z dochodzenia należności z tytułu szkody w pojeździe pojazdu marki V. (...), powstałej na skutek zdarzenia z dnia 25 czerwca 2020 roku oraz utraty jego wartości handlowej na rzecz C. D. W. (2). Następnie C. D. W. (2) przelał przedmiotową wierzytelność na rzecz C. K. D.. Z kolei C. K. D. przelał wierzytelność na rzecz (...) Spółka Akcyjna.

(dowód: umowy cesji k. 19-20, 24, 27)

(...) Spółka Akcyjna, nie zgadzając się z ustaleniami ubezpieczyciela, wystąpiła do Biura (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o sporządzenie kalkulacji naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe V. (...) o nr rej. (...) w skutek zdarzenia z 25 czerwca 2020 roku.

Koszt sporządzenia wskazanej wyżej kalkulacji wyniósł 492,00 złotych brutto i został poniesiony przez (...) Spółkę Akcyjną.

(dowód: kalkulacja naprawy k. 30-36; faktura VAT k. 37)

D. W. (1) nie dokonał naprawy uszkodzeń powstałych w dniu 25 czerwca 2020 roku w samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...).

(dowód: zeznania świadka D. W. (1) k. 68)

Wysokość kosztów naprawy pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność D. W. (1), uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 25 czerwca 2020 roku wynosi 7 309,24 złotych.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego wraz z opinią uzupełniającą k. 75-89; 107-122)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.), z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne.

Kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w pojeździe marki V. o numerze rejestracyjnym (...) była bezsporna. Pozwana w odpowiedzi na pozew podważyła zakres uszkodzeń powstałych w tym pojeździe na skutek zdarzenia z 25 czerwca 2021 roku, jednakże nie określiła, które elementy zostały objęte kosztami naprawy, pomimo że nie zostały uszkodzone wskutek zdarzenia. Ponadto, pozwana nie kwestionowała opinii biegłego, który to określił zakres uszkodzeń.

Spór koncentrował się na ustaleniu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu i w konsekwencji na ustaleniu wysokości należnego powodowi odszkodowania

Powołany na wniosek strony powodowej biegły sądowy z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego R. S., w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził, że wysokość kosztów naprawy pojazdu marki V. o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 25 czerwca 2020 roku, wynosi 7 309,24 złotych.

Wskazać należy, że naprawa szkody komunikacyjnej z tytułu OC realizowana za pomocą wypłaty odszkodowania, a nie fizycznej naprawy wykonanej przez zobowiązanego, nie powinna mieć na celu jedynie uzyskania jakiejkolwiek sprawności technicznej i możliwości dalszego użytkowania pojazdu. Istotnym celem powinno być przywrócenie takiego stanu pojazdu, który w możliwie najbardziej porównywalny sposób będzie zbliżony ze stanem sprzed powstania szkody, zapewniającym bezpieczeństwo, niezawodność, sprawność, trwałość, wygląd. Oryginalne nowe części posiadają gwarancję, zapewniają wysoką jakość, a także idealne dopasowanie do modelu, rocznika i wariantu pojazdu. Użycie nowych oryginalnych części nie ma przy tym wpływu na podwyższenie wartości rynkowej pojazdu.

Z uwagi na powyższe, Sąd w pełni podzielił zarówno główną jak i opinię uzupełniającą biegłego, bowiem spełniały one stawiane im wymogi, odzwierciedlały staranność w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadały w sposób zrozumiały na postawione pytanie, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinie sporządzone zostały przez biegłego R. S., zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Biegły przy wydawaniu opinii dysponował całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Ponadto należy podkreślić, iż opinia była kwestionowana przez powódkę tylko w zakresie pominięcia kalkulacji naprawy konkretnych uszkodzeń, natomiast opinia uzupełniająca nie była kwestionowana przez strony sporu.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla odpowiedzialności ubezpieczyciela nie ma znaczenia, jakim kosztem i czy w ogóle poszkodowany dokonał naprawy pojazdu. Roszczenie o świadczenia należne w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z 27.06.1988r., I CR 151/88, Legalis; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15.11.2001r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 i powoływane tam orzeczenia). Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony pojazd, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia opisanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed zdarzenia powodującego szkodę.

Należy również podnieść, iż poszkodowany nie miał obowiązku skorzystania z oferty pozwanego ubezpieczyciela i dokonania naprawy w warsztacie współpracującym z pozwanym. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania warsztatu oferującego usługi najtańsze. Poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce będą to zazwyczaj autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące obsługę serwisową pojazdu. Wybierając takie warsztaty, poszkodowany może się kierować m.in. ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i

poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową. Co więcej, wybranemu warsztatowi naprawczemu poszkodowany mógłby powierzyć naprawę kompleksową, jeżeli obejmowałaby ona kilka różnych fragmentów uszkodzonego pojazdu (tak, m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 13.06.2003r., III CZP 32/03, Legalis). W interesie poszkodowanego leży przede wszystkim naprawa umożliwiająca przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a niezbędnymi kosztami naprawy są koszty wynikające ze stawek obowiązujących w warsztacie, któremu powierzył on wykonanie naprawy.

Tym samym za zasadne uznać należało roszczenie powoda o zapłatę kwoty 3 915,53 zł tytułem brakującej części odszkodowania. W pozostałej części Sąd oddalił powództwo.

Za w pełni uzasadnione Sąd uznał żądanie pozwu w zakresie kwoty 492,00 złotych stanowiącej koszt prywatnej kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powoda przez Biuro (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Powódka, nie posiadając fachowej wiedzy, miała prawo zasięgnąć opinii rzeczoznawcy, celem ustalenia, czy przyznane poszkodowanemu odszkodowanie zostało ustalone prawidłowo przez stronę pozwaną korzystającą przy sporządzaniu wycen z wiedzy rzeczoznawców, mających wiedzę i doświadczenie w zakresie wykonywania takich wycen.

Reasumując, w oparciu o wyliczenia biegłego i na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.), mając na uwadze kwotę wypłaconą dotychczas poszkodowanemu tytułem odszkodowania, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4 407,53 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 492 złotych od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 3 915,53 złotych od dnia 4 lipca 2020 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części.

O kosztach procesu, wobec jedynie częściowego uwzględnienia żądań pozwu, Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c., biorąc pod uwagę wygranie sprawy przez powódkę w 79-ciu procentach. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły łącznie 3 318,26 złotych, na co składają się: kwota 400 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 1 101,26 złotych tytułem kosztów wynagrodzenia biegłych sądowych i kwota 1 800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. 79 % ze wskazanej kwoty wynosi 2 621,43 zł. Natomiast koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 1 817 złotych, na co składa się: kwota 1 200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwota 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Pozwany wygrał sprawę w 21 %, stąd należna mu kwota wynosi 381,57 zł. Sąd dokonał kompensacji kosztów i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 239,86 zł (2 621,43 zł – 381,57 zł).

Na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Piszku kwotę 460,57 zł tytułem zwrotu części wydatków na opinię biegłego, które tymczasowo wyłożone zostały przez Skarb Państwa.

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018r., poz. 300 j.t.), Sąd zwrócił powodowi kwotę 276,31 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego, zaksięgowanej pod pozycją 50002969603.